
Aflevering 20:

Op stap met Mohamed, de coach van het meisjesteam City Pirates Luchtbal

Mohamed Barrie (1991) werd geboren in Sierra Leone. In de omgeving van Kone, het centrum van de diamantmijnen in het oosten van het land. Zijn ouders vluchtten naar België maar hij bleef met zijn zusjes achter bij zijn oma.

Later mocht hij ook de overtocht maken. Hij studeert voor maatschappelijk werker en begeleidt sinds enkele jaren het meisjesteam van City Pirates op Luchtbal.

Door Raf Willems

Ik zie in Antwerpen een goudmijn die te weinig wordt ontgonnen

‘In Antwerpen hebben we een goudmijn in handen. De wereld zit hier bij elkaar. Er zijn veel mogelijkheden, er is veel talent. Ik zie helaas vooral gebreken om die talenten een gevoel te geven dat ze effectief aan de slag kunnen. Ik vertaal dat vanuit mijn verleden. Ik zie dat als een ongepolijste diamant. Ik ben zelf een persoon die heel veel dingen moet leren en bewerkstelligen voor mezelf en ik denk dat de stad zich in hetzelfde proces bevindt. We staan op een kantelpunt: je hebt een generatie die heel veel doet en je hebt structuren die heel lang zogenaamde ‘woordvoerder’ zijn geweest. Vandaag kloppen jongeren aan de deur om hun positie

op te eisen. Hoe reageert de oude generatie op die nieuwe stemmen? Hoe geeft men hen een plek aan tafel? Hoe laat men hen mee beslissen? Ik ben als persoon maar een voetnoot maar ik doe veel basiswerk. Ik zie jongeren uit Borgerhout die wereldkampioen zijn in hun disciplines, je hebt profesoren, wetenschappers, ondernemers, community builders, cultuur en kunstbeesten, naast de sporters, hip hoppers, urbangang en chillers. In het buitenland is de waardering groter voor Antwerpse jongeren dan in Antwerpen zelf. Dat zou toch even anders mogen.’

Ik ondersteunde de ‘shoot for dreams’-actie: dromen van meisjesvoetbal

Mohamed begeleidt in zijn vrije tijd het U16 City Pirates meisjesteam van Luchtbal. Die interesse ontstond nadat hij vroeger op de Antwerpse pleintjes vaak tegen bijzonder getalenteerde meisjes voetbalde. ‘Die meisjes waartegen ik speelde, zag je op een bepaald moment allemaal uit het voetbal verdwijnen. Ik stelde me de vraag waar ze naartoe gingen. En wat een zonde van hun talent! Ik probeerde die vraag te combineren met de rol van de vrouw in de maatschappij. En zo kwamen we tot het project: Shoot For Dreams. Een emancipatorisch Europees uitwisselingsverhaal. Via buurtsport kwam ik in contact met City Pirates en zij ondersteunden mij in dit project. Samen met

onze coördinator Oscar Coppieters schreven we vanuit een gedeelde visie ons dossier met Duitse en Portugese partners.

Vandaag tellen we drie meisjeselftallen op Luchtbal en Merksem tussen U11, U16 en de dames. Met een aantal van de meisjes vanuit Shoot For Dreams als speelsters en of als coaches bij de jongere meisjes. Ons team is een mix van meisjes uit verscheidende sociale klassen. Van precaire situaties tot welgestelden. Maar hun liefde voor voetbal is aanstekelijk, zo heb ik er die vanuit Lokeren of Kieldrecht komen, omdat ze zich bij ons thuis voelen. Het draait hier om meer dan alleen tegen een balletje te shotten.

Ik vecht tegen de blijvende verwaarlozing van meisjes in de sport

Van een leien dakje liep de verwezenlijking van die droom niet. Mohamed botst op verschillende obstakels. Het harde feit blijft hardnekkig overeind: de verwaarlozing van meisjes in de sport. Hij laat niet na die aan te klagen: 'We wonnen onlangs een toernooi in de omgeving van Antwerpen. Men kan zich niet voorstellen hoe slecht de omstandigheden waren. We speelden op een zandveld terwijl de jongens op een mooi grasveld mochten voetballen. Dan stel ik me hardop de vraag: "Tellen wij eigenlijk ook mee?" Ik laat onze ploeg spelen volgens het stramien van Jürgen Klopp: aanvallend en met spelplezier. Bruisend van energie. De dag dat je geen plezier meer beleeft aan voetbal, moet je stoppen. Er is heel veel enthousiasme op training en er wordt veel gelachen. Maar tegelijk zijn we zeer gedreven en ernstig bezig met onze sport en schuwen we geen enkele inspanning.

Er is zeker een mentaliteitswijziging gaande maar het erkennen van meisjesvoetbal blijft toch een werk van lange adem. Onze ploeg straalt alles uit waar Antwerpen rijk aan is. En toch kreeg ik recent een scheidsrechterlijk verslag aan mijn broek omdat ik mijn team verdedigde tegen racistische pesterijen van ouders langs de zijlijn. De meisjes merken

dat ik veel minder respect krijg van scheidsrechters dan andere coaches. Ik word vaak genegeerd in mijn hoedanigheid als coach. Ik moet dan zwijgen of krijg een scheidsrechterlijk verslag aan mijn been. Men heeft nog steeds een probleem met mensen in gezagsposities die niet 'wit' van huidskleur zijn. De meisjes merken dit vaak op en vragen me dan wat er aan de hand is. Ik denk hoe lager de reeksen, hoe minder controle je hebt. En dan is het mijn woord tegen jouw woord. Wie gaat mij op het einde van de dag geloven tegen zestien witte ouders? Ik stel het zeer duidelijk: het meisjesvoetbal moet worden erkend als een volwaardige sport en wij moeten de voorzieningen krijgen die we nodig hebben. Wij weerspiegelen het moderne Antwerpen.'

Ik zie veel meisjes dankzij het voetbal groeien als mens

Ondanks de tegenkantingen blijft Mohamed de evolutie met optimisme bekijken. Hij gelooft in de voordelen die het voetbal aan de persoonlijke ontwikkeling van de meisjes biedt.

'Ik zie veel meisjes groeien als mens. Terwijl ze op school vaak worden ervaren als lastige leerlingen, gedragen ze zich bij mij net het tegenovergesteld. Ik probeer het te zeggen zoals het is. Ik stuurde na ons gewonnen toernooi een bericht naar ouders en instanties waar de meisjes mee te maken hadden in hun dagelijks leven. In de stijl van:

“Meisje X heeft het gisteren schitterend gedaan en ik ben heel blij dat ze in mijn ploeg zit. Misschien is ze een lastige leerlinge in de klas maar op het voetbalveld toont ze zich als een geweldige meid.” Er bestaat nog altijd een mannelijke vooroordeel over meisjes. Ze horen nog steeds niet te voetballen volgens verschillende ouders. En die vooroordelen komen uit alle mogelijke hoeken van de samenleving. De veertien meisjes in mijn ploeg hebben verschillende achtergronden maar ze zijn wel met dezelfde dingen bezig: ze maken ruzie over puberale dingen en ze praten over mobiliteit, jong kunnen zijn, discriminatie of de nieuwste dansfenomenen. Zaken waar ze elke dag mee worden geconfronteerd. Dat leeft in onze ploeg. Naast alle gekke gesprekken over sociale trends, over de kleinste zaken van het “mens zijn”.

We hebben nood aan een goede infrastructuur zodat er plaats is voor een meisjesploeg op Luchtbal, maar ook in de rest van Antwerpen. Soms ontbreken bij ons

de helft van de ballen. Waar zijn die naartoe? Ik wil eindelijk een veilige ruimte voor de meisjes dat het duidelijk is: “Dit is van de meisjes. Hier ligt ons materiaal.” Ik werk daar stapsgewijs naartoe zonder het van de daken te schreeuwen. Ik zeg zelden luidop wat ik echt wens maar ik ga niet opzij. Dat heb ik ook van mijn Afrikaanse opvoeding: communiceer je ideeën duidelijk maar doe er tegelijk alles aan. En het is dus mijn droom dat onze meisjes op een fatsoenlijke wijze kunnen voetballen in deze stad. Antwerpen is immers een goudmijn. Laten we die ontginnen op een waardige wijze.”

Antwerpen is een goudmijn, laten wie die ontginnen op een waardige wijze.

Zo had ik het nog niet echt bekeken maar ik ben er rotsvast van overtuigd dat Mohamed gelijk heeft. Ik ben het ook eens met zijn vaststelling over de ‘blijvende verwaarlozing van meisjes in de sport’. En hij krijgt volledig mijn steun in de tocht naar het realiseren van zijn droom.